NEERLANDS TOEKOMST

DOOR

MUSSERT

LEIDER DER N.S.B.

NEERLANDS TOEKOMST

DOOR

MUSSERT

LEIDER DER N.S.B.

UITGAVE VAN HET HOOFDKWARTIER
AFDEELING III — PROPAGANDA

INHOUD:

BRITSCHE NEERGANG

EUROPA'S OPKOMST

Eén van de laatste steunpunten van het Britsche Rijk op het vasteland van Europa, Roemenië, heeft Engeland en deszelfs dienaren buiten de deur gezet. Van Hoek van Holland tot Constanza aan de Zwarte Zee kan men nu marcheeren, zonder een Engelschman te ontmoeten. Dat is Duitsch werk.

Britsch Somaliland is veroverd, Aden wordt bedreigd, de Italiaansche troepen marcheeren op naar Alexandrië. Dat is Italiaansch werk.

Gibraltar is nog Britsch, maar wordt Spaansch. Dat zal Spaansch werk zijn.

Groot-Brittanje is genoodzaakt om steunputen en operatiebases in de nabijheid van Amerika af te staan aan de Vereenigde Staten. De hertog van Windsor is in verzekerde bewaring gesteld op de Bahama eilanden, omdat hij verdacht wordt van geschiktheid tot opvolging van den huidigen, volstrekt willoozen, koning van Engeland. Dat is President Roosevelt zijn werk.

Engeland heeft China militair en economisch op moeten geven, dat is Japansch werk.

Engeland is tot onmacht gedoemd in Zuid-Afrika. Dat is het werk van de Boeren, wier bloed spreekt.

Engeland wordt bedreigd in Britsch-Indië door de nationalisten.

Engeland heeft nog macht in het Noord-Oosten van Ierland, hoe lang nog?

Zoo gaat het eens zoo machtige Britsche imperium te gronde in onzen tijd.

Dit — de vernietiging van het Britsche imperium — was niet de wensch, het doel van het nationaal-socialistische Duitschland en zijn Führer. Het Britsche imperium is een stichting van een der krachtigste takken van het Germaansche ras. Het Britsche imperium was eens het krachtigste wapen tot vestiging en instandhouding van de macht van het blanke ras over de wereld. Dit te vernietigen is nimmer het oogmerk van den Leider van het Germaansche nationaal-socialisme geweest.

Niet eenmaal maar meermalen is uit Berlijn getracht, om den heeren in Londen duidelijk te maken, dat er een ander Germaansch volk is opgestaan, dat niet de bedoeling had het Britsche imperium te vernietigen, maar anderzijds niet van plan was te berusten in den toestand, die reeds meer dan twee eeuwen duurde, n.l. dat Engeland de Europeesche volkeren klein hield, hen van tijd tot tijd tegen elkander liet vechten, om er daarna als scheidsrechter den baas over te spelen. De heeren in Londen wilden niet luisteren. De heeren in Londen wilden ook het nationaal-socialistische Duitschland vernietigen, zooals zij het keizerlijke Duitschland op de knieën gebracht hadden. De heeren in Londen verklaarden Duitschland den oorlog. De heeren in Londen waren met blindheid geslagen, zooals de heeren in Warschau, de heeren in Den Haag, de heeren in Brussel en de heeren in Parijs.

En nu nadert het drama zijn ontknooping.

Londen wordt dag in dag uit gebombardeerd tot één enorme puinhoop zal zijn overgebleven op de plaats, waar eens 's werelds hoofdstad lag......

Door de techniek van de 19e eeuw, de stoommachine, is het Britsche imperium tot ongekende macht gekomen.

Door de techniek van de 20e eeuw, den motor, wordt het Britsche imperium afgebroken.

Wat komt ervoor in de plaats?

Europa! Was er dan geen Europa? Neen, er waren Europeesche staten. Deze staten zijn in een worsteling van eeuwen gevormd. De Italiaansche en de Duitsche staat uit vele vorstendommetjes, koninkrijkjes, republiekjes.

De Nederlandsche staat uit de Zeven Provinciën en deze op haar beurt weer uit graafschappen, hertogdommen, bisdommen enz.

Frankrijk en Engeland zijn met dit eenwordingsproces een paar eeuwen eerder klaar gekomen dan Duitschland en Italië, waardoor zij een voorsprong kregen, die nu in onzen tijd volledig te niet gedaan wordt. Engeland en Frankrijk hebben steeds getracht, deze groeiprocessen bij andere volkeren te belemmeren en waar dit kon, te beletten.

Dit is een schuld van deze staten aan Europa. Niettegenstaande alle chicanes en alle tegenwerkingen is het groeiproces voortgegaan; kon het niet bovengronds, dan ging het ondergronds.

Het geweldige van dezen tijd waarin wij leven, is, dat naast het negatieve — de afbraak van het Britsche imperium — het positieve zich ontwikkelt. Dit positieve is een enorme sprong voorwaarts naar de solidariteit van Europa.

Wij vinden het onbegrijpelijk, lachwekkend en tragisch tegelijkertijd, dat vijf, zes eeuwen geleden de graven van Holland, de bisschoppen van Utrecht, de graven van Vlaanderen, de hertogen van Gelre, de koningen van Friesland, elkander op leven en dood bestreden, dat duizenden daarbij vielen, dat geheele geslachten van edel bloed daarbij werden uitgeroeid, dat de boeren tot den bedelstaf werden gebracht, dat landarbeiders en poorters werden opgehangen bij ristjes. Wij vragen ons af, hoe het

mogelijk is, dat dit geschiedde onder het motief van vaderlandsliefde en dat zij, die de dwaasheid daarvan inzagen, werden gewantrouwd als verraders.

Nu zijn wij verder, de laatste honderd jaren. De Hollanders trekken niet meer ten strijde tegen de Utrechtenaren en (of) Gelderschen. Dat is uit. Dat zou iedereen nu als waanzin beschouwen.

Maar wat van 10 tot 15 Mei wèl geschiedde, is, dat Nederlanders en Duitschers tegen elkander streden en vele honderden daarbij het leven lieten, die in den grond van hun hart niets op elkander tegen hadden. Men kan dit logisch keurig beredeneeren, zoodat er geen speld tusschen te krijgen is. Men kan eenvoudig het feit constateeren: de Duitschers trokken Nederland binnen en dùs moesten de Nederlanders tegen de Duitschers vechten. Zoo was het inderdaad. Maar er zijn slechts weinigen, wier gevoel en wier verstand niet zeggen: dat is nu éénmaal, maar nooit meer.

Welnu, alles wijst er op, dat het nieuwe Europa zoo zal worden gevormd, dat dit inderdaad ook nooit meer zal voorkomen. Engeland zal geen kans meer krijgen, om de Europeesche volkeren tegen elkander op te jagen en het nationaal-socialisme zal het rasbewustzijn zoo versterken, dat het voor de rasverwante volkeren vanzelfsprekend zal zijn, dat zij broederlijk samen zullen werken. Wij leven aan het begin van het tijdvak, waarin groepen volkeren gaan samenwerken. Het begrip staat zal in waarde inboeten, het begrip volk — en daarbovenuit het begrip ras — zal meer en meer op den voorgrond treden.

In het Noorden en Midden van Europa zullen de volkeren van het Germaansche ras: Duitschland, Nederland, Zweden, Noorwegen, Denemarken, Zwitserland op de een of andere wijze een belangengemeenschap moeten aangaan, waarbij het sterkste volk — het Duitsche —

uiteraard de grootste zeggenschap zal hebben.

In het Zuiden van Europa zal zich een tweede belangengemeenschap rondom de Middellandsche Zee ontwikkelen, waarbij Italië de hoofdrol zal vervullen. Dit zal de groote stap zijn van dezen tijd in het groeiproces van de solidariteit van Europa. Dit is het positieve, dat opbloeit uit het negatieve, het breken van de hegemonie van het Britsche imperium.

Wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, verheugen ons daarin zeer.

Met vreugde zien wij den nieuwen tijd tegemoet, omdat wij ons er van bewust zijn, dat in dat nieuwe Europa een grootsche taak ons wacht. Er is zooveel te doen op ieder gebied.

Ons arbeidende volk is door de democratie zoo verwaarloosd, dat wij ernaar hunkeren, het te mogen opheffen uit zijn grooten nood. Dit kan alleen, als aan de eerste voorwaarde wordt voldaan: het Nederlandsche volk een behoorlijke plaats in het nieuwe Europa. Het is ons onverwoestbaar vertrouwen in het beleid van den Führer, dat ons die innerlijke zekerheid verschaft, die noodig is om vastberaden voorwaarts te gaan in dezen tijd, waarin zoo ontzaglijk velen vasten grond onder de voeten verloren hebben. Een sterk Nederlandsch volk in een bond van met elkander samenwerkende Germaansche volkeren, solidair met de fascistische volkeren van Zuid-Europa opent een perspectief van noesten vreedzamen arbeid in nationaal-socialistischen geest, waardoor het mogelijk moet zijn om Gerechtigheid te doen aan de millioenen, die door de kapitalistische democratie onterfd en vernederd zijn. Het is de worsteling om dezen gelukkigen, nieuwen tijd, waarvoor Duitsche en Italiaansche ouders hun zonen offeren. Hetgeen wij nimmer vergeten mogen en eens hopen te vergelden.

VAN VIJAND TOT BONDGENOOT

In het voorjaar van 1937 won dr. H. Colijn den verkiezingsstrijd tegen de N.S.B. Dienzelfden avond hosten in Rotterdam duizenden volksgenooten arm in arm door de straten, want „zij hadden het gewonnen". Wat hadden zij gewonnen? De ketenen van onderdrukking en slavernij hadden zij zelf nog eens extra aangehaald en voor mij stond vast hetgeen ik den volgenden dag in „Volk en Vaderland" schreef, dat harde slagen dit volk zouden moeten treffen voor het uit een roes tot de werkelijkheid zou terugkeeren. Welnu, de harde slagen zijn gekomen en het was Rotterdam, die de hardste kreeg.

Van 10—15 Mei 1940 stonden de Duitsche troepen tegenover de Nederlandsche. Waarom? In de eerste plaats natuurlijk, omdat de verantwoordelijke Duitsche Leider het oog gericht moest houden op den snelsten opmarschweg naar Frankrijk en Engeland, maar in de tweede plaats, omdat de Nederlandsche regeering volkomen onbetrouwbaar was voor het nationaal-socialistische Duitschland. Deze volstrekte onbetrouwbaarheid heeft den meest vasten vorm gekregen na de verkiezingsoverwinning van dr. H. Colijn in het voorjaar van 1937. Dezer dagen heb ik het twijfelachtige genoegen gehad om het rapport van een ter zake kundig Nederlandsch hoofdofficier door te lezen over hetgeen het ministerie van Defensie en vooral de beruchte afdeeling G.S. III van 1937 tot en met 15 Mei 1940 heeft gepresteerd op het gebied van Duitsche vijandelijkheid en Engelsch/Fransche gezindheid. Het is eenvoudig hemeltergend van onverantwoordelijkheid.

Zoo moest een ramp over het land komen. Zij is dan

ook gekomen en voorloopig geëindigd met een volledige bezetting van Nederland. Zou dit voorkomen zijn, indien in 1937 het Nederlandsche volk niet bedrogen was en zijn werkelijk belang had herkend door zich uit te spreken vóór de N.S.B.? Zou dan Nederland buiten den oorlog gebleven zijn?

Neen, het zou dan niet buiten den oorlog gebleven zijn, maar het zou òf als bondgenoot naast en met Duitschland hebben gestreden, òf het geheele Noordelijk gedeelte, het gedeelte dus boven de groote rivieren zou onbezet gebleven zijn. Daar aan de overwinning van Duitschland niet te twijfelen valt, kan een ieder met eenig verstand begrijpen in welk een ontzaglijk veel gunstiger positie ons Volk dan verkeerd zou hebben, dan nu het geval is.

Zij, die al deze jaren hebben gestookt en ons volk met voorbedachten rade valsch hebben voorgelicht over de N.S.B., hebben wel een zware schuld op zich geladen. Gelukkig komen nu van alle zijden de teekenen, dat meer en meer het besef doordringt, dat het nu genoeg geweest is, en dat men bezig is zich te bekeeren van de dwalingen zijns weegs.

Wij, nationaal-socialisten, hebben de ramp niet kunnen voorkomen, omdat men naar ons niet kon of wilde luisteren. Wij zouden nu met de handen in de zakken kunnen zeggen: Welnu mijne heeren, zoover hebt gij het nu gebracht, haal nu den wagen maar uit de modder. Dat doen wij echter niet, want ons Volk is ons te lief om het te laten omkomen, en het is een dwaasheid te verwachten, dat dezelfde leidslieden of hun geestverwanten, die den wagen van den wal in de sloot hebben geholpen, de beste voerlui zijn om verder te rijden.

Wij hebben het in de sloot rijden niet kunnen beletten, niettegenstaande wij ons met den inzet van ons leven

voor de paarden wierpen. Maar nu de wagen omgekeerd in de sloot ligt, blijven wij niet met de handen in de zakken staan, maar zijn onmiddellijk na den 15en Mei weer aan den arbeid getogen.

* * *

In „Volk en Vaderland" van de vorige week heb ik uiteengezet, hoe de neergang van het Britsche imperium helaas de voorwaarde is voor de Europeesche opkomst. De onverantwoordelijkheid en de dwaasheid van de Engelsche regeeringspersonen, die geen greintje staatsmanswijsheid in zich hebben, zijn oorzaak, dat telkenmale Hitler's open, tot samenwerking uitgestoken hand, werd teruggestooten, met het noodlottig gevolg, dat nu Engeland's macht zal worden vernietigd tot schade van Europa. Daartegenover staat groote winste in de naaste toekomst. De groote winste van een vereenigd Europa. O ja, nog niet in den zin van de Vereenigde Staten van Europa, maar dan toch, in den zin van twee groote levensruimten. Een Noord-Europeesche-Germaansche levensruimte onder leiding van het sterkste Germaansche volk, het Duitsche. Een Zuid-Europeesche-Romaansche levensruimte onder leiding van het sterkste Zuid-Europeesche volk, het Italiaansche. Als bekroning daarboven de innige kameraadschappelijke samenwerking van de beide leidende staatslieden Hitler en Mussolini, een waarborg voor geheel Europa tegen het ontstaan van gevaarlijke tegenstellingen.

Het is aan dit nieuwe Europa, dat door het zwaard van Adolf Hitler en den degen van Benito Mussolini in dezen tijd wordt gevormd, dat wij, Nederlanders, deel willen hebben.

Door het verkeerde en onverantwoordelijke beleid van

de plutocraten, die nu in Londen vertoeven — of reeds verderop omdat Londen voor hen ongezond wordt — is het Nederlandsche volk aan den verkeerden kant komen te staan. Juristen zullen u haarfijn uitleggen, dat ons Nederlandsche volk in oorlog is met het Duitsche. Het was op Zaterdag 22 Juni op onze Hagespraak te Lunteren, dat ik de duizenden daar aanwezig deze vraag stelde: Ja, wij zijn van 10 tot 15 Mei in oorlog geweest met Duitschland, wij konden daaraan niets veranderen, maar gevoelt gij u nu op 22 Juni nog in oorlog met Duitschland? Zijn de Engelschen onze bondgenooten, of zijn de Duitschers dat? Onder donderenden bijval kwam de uitspraak in overeenstemming met het feit, dat sinds honderden jaren de Engelschen onze vijanden zijn en de Duitschers onze vrienden.

Voor een ieder, die zijn hart laat spreken en zijn hersens laat werken, is het duidelijk, dat er voor het Nederlandsche volk maar één mogelijke toekomst is en wel als bondgenoot van het Duitsche volk, als bondgenoot ook van de andere Germaansche volkeren, het Zweedsche, het Noorsche, het Deensche, het Zwitsersche.

* * *

Hoe eerder het Nederlandsche volk zich daarvoor openlijk uitspreekt, des te meer kans hebben wij, dat wij als bondgenoot worden aanvaard, dat men het jongste verleden van ons volk wil begraven en ons zal willen zien als een sterke loot van den Germaanschen stam, die zich bijna vier eeuwen met eigen cultuur, eigen taal, eigen zeden geheel alleen heeft gehandhaafd, maar nu beseft, dat alleen sterke volkerencomplexen, bondgenootschappen van volkeren, in den nieuwen tijd zich zullen kunnen staande houden. Dit beteekent geen opgaan in

andere volkeren, dit beteekent geen verarming, dit beteekent versterking, verzekering, verrijking in cultureelen en materieelen zin.

Geen macht ter wereld is in staat, ook al zou zij dat willen, het Nederlandsche volk zijn taal, zijn cultuur, zijn wezen te rooven. Maar hij, die ook maar iets begrijpt van het nationaal-socialisme, van de ziel van den Germaanschen Führer Adolf Hitler, van zijn wil om Europa te handhaven in de wereld, zal ervan doordrongen zijn, dat het samen verder marcheeren van de Germaansche volkeren van Europa niet de minste afbreuk zal doen aan het volksbestaan van ieder Germaansch volk afzonderlijk.

Wij, Nederlanders, zijn trotsch op ons Nederlanderschap, maar doelbewust verkeerde leiding van on-volksche elementen en van lieden met stroo inplaats van hersens in hun hoofd, had veroorzaakt, dat wij vergeten hadden, dat wij niet alleen staan, maar een goede sterke familie naast ons kan staan tegenover een vijandelijke wereld. Het nationaal-socialisme heeft ons deze wetenschap teruggebracht door het rasbewustzijn — in ons geval het Germaansche bewustzijn — te versterken. Al had het nationaal-socialisme alleen dit gedaan, dan zou het nog een onvergankelijke waarde hebben. Maar het brengt tevens het saamhoorigheidsgevoel van alle volksgenooten en daardoor den wil tot sociale gerechtigheid tot de verwezenlijking van de geborgenheid in eigen volk, die een einde zal maken aan de zee van onrecht en ellende, die het kapitalisme tot en met den huidigen dag over millioenen noeste werkers heeft gebracht.

Daarom zullen de Germaansche volkeren in dezen tijd elkander herkennen als leden eener familie, die van elkander vervreemd waren. Zij zullen zich tot elkander wenden en samen verder marcheeren als trouwe bond-

genooten, vereend in hun ras, vereend in hun gemeenschappelijke wereldbeschouwing, het nationaal-socialisme.

Als volwaardig lid te worden opgenomen in zulk een bond is de eenige mogelijkheid voor een gelukkige toekomst van ons Volk. Het is de roeping der N.S.B., het is mijn taak als Leider der N.S.B. dit te bevorderen met alle kracht, die mij wordt geschonken.

Volksgenooten, blijft niet mokkend langs den weg staan kijken naar den wagen, die omgekeerd in de sloot ligt door het onverstand en de kortzichtigheid van hen, die gij zoolang hebt vertrouwd, maar ter wille van ons Volk en ons Vaderland, steekt de handen uit de mouwen en helpt!

De N.S.B. roept u, tienduizenden zijn reeds gekomen en strijden zij aan zij voor de eenige toekomstmogelijkheid van uw Volk. Hoe sneller de N.S.B. groeit, des te eerder heeft ons Volk zijn eigen lot in handen. Van vijand tot bondgenoot in den kortst mogelijken tijd is het groote vaderlandslievende werk, dat in dezen tijd moet worden verricht.

ZUID-AFRIKA WORDT VRIJ

De oorlog in Europa loopt ten einde, nieuw leven zal opbloeien, zoo krachtig, zoo blij, als wij — levende onder den druk van dezen tijd — ons nauwelijks kunnen voorstellen.

Met voorbedachten rade zei ik, dat de oorlog in Europa ten einde loopt; het is zeer de vraag of daarmede de geheele oorlog ten einde is. De oorlog in Europa is ten einde, als Hitler's troepen door Londen marcheeren. Dat dit zal gebeuren in de naaste toekomst, over een maand of over drie maanden — wie, die daaraan twijfelt? Niemand kan zeggen wanneer, maar het gaat geschieden; het is alleen onbegrijpelijk, dat er nog altijd menschen rondloopen, die van Engelands komende nederlaag niet overtuigd zijn. Als het zoo ver is, kunnen de lichten in Europa worden ontstoken. Lichten, die brandende kunnen blijven in den letterlijken zin van het woord, omdat geen gevaar van bommenwerpers meer zal dreigen — lichten, die brandende kunnen blijven in den figuurlijken zin van het woord, omdat de duisternis, die aan millioenen levens opgelegd is door het kapitalisme, zal worden bestreden en overwonnen zal worden door het eeuwig vuur, laaiend in de harten der menschen. Het vuur, dat verbonden is aan den waren zin van het socialisme, de saamhoorigheid van alle volksgenooten, den wil tot sociale Gerechtigheid, die vernedering noch knechting van den evenmensch duldt.

* * *

Maar het is niet onmogelijk, dat buiten Europa de oorlog voortgang vindt. Zooals de Nederlandsche regeering naar Engeland vluchtte en van daaruit kinderlijke pogin-

gen doet, om den oorlog tegen Duitschland voort te zetten, zoo is het mogelijk, dat de Engelsche regeering naar Canada vlucht. Misschien komt Churchill dan wel voor de radio met de mededeeling, dat hij blij is, van dien lastpost Engeland bevrijd te zijn om daadwerkelijk — van Canada uit — de Duitschers te verslaan. De Engelsche Koninklijke familie zal in dat geval niet achtergebleven zijn, evenmin als de andere vorstelijke families, die uit verschillende deelen van Europa en Abessinië zich geleidelijk hebben verzameld om het hof van St. James.

Dan zijn Noord-Amerika, Canada en de Vereenigde Staten, onder leiding van Churchill en Roosevelt, met de Joodsche en de vrijmetselaarsmacht op den achtergrond, het bolwerk geworden van de anti-fascistische, anti-Europeesche macht. Of deze macht zal trachten buiten Europa militair op te treden, kunnen wij niet weten. Er zijn drie mogelijkheden. De eerste is, dat deze macht zal inzien, dat verdere vijandelijkheden geen zin meer hebben en dat de vrede in de wereld dus zal worden hersteld. De tweede mogelijkheid is, dat deze macht de alleenheerschappij zal uitroepen over Noord- en Zuid-Amerika met uitschakeling van de overige wereld. De derde mogelijkheid is, dat deze macht den strijd militair zal voortzetten in Azië en Afrika. Maar in ieder dezer gevallen zal Europa tot taak hebben het werelddeel Afrika — van Alexandrië tot Kaapstad en van Dakar tot Guardafui — te onttrekken aan buiten-Europeeschen invloed, vanwaar die ook moge komen. Anders gezegd: het eindigen van den strijd in Europa beteekent het aanbreken van het tijdvak van de pacificatie van Afrika.

Europa zal de Monroeleer instellen voor Afrika. Hitler en Mussolini zullen, na Europa veilig gesteld te hebben, hun aandacht in hoofdzaak hebben te wijden aan de ordening van het ontzagwekkend uitgestrekte, zwarte

werelddeel. Zullen de bondgenooten daardoor misschien moeilijkheden met elkander krijgen? Neen, dat zullen zij niet, want het ligt in de rede, dat Italië's invloedssfeer zich bepaalt tot het Noordelijk deel van Afrika en Duitschland het Zuidelijk deel van het werelddeel als zijn protectoraat zal beschouwen. De belangensferen van de as-genoten zijn door de natuur duidelijk aangewezen: in Europa door de Alpen, in Afrika door de Sahara. Zoo ziet men, dat hooge, met sneeuw bedekte gebergten en onmetelijke, dorre woestijnvlakten nuttige instellingen kunnen zijn om voortdurende vriendschap te verzekeren.

Zooals Duitschland in Europa benoorden de Alpen leidend en maatgevend zal zijn, zoo zal dit in Afrika bezuiden de Sahara zijn.

* * *

In „Volk en Vaderland" van 20 September j.l. schreef ik over „Britsche neergang, Europa's toekomst". In „Volk en Vaderland" van 27 September over „Van vijand tot bondgenoot". En nu, peinzende over het „nieuwe leven" in Afrika, stellen wij ons de vraag of wij, indien wij als bondgenooten van Duitschland worden aanvaard, een taak, een roeping te vervullen hebben in Afrika! Deze vraag klinkt een groot deel van de jeugd misschien vreemd in de ooren. De jeugd, die kunstmatig vervreemd is van de groote traditie van haar volk. Wij, ouderen, spitsen de ooren bij het vernemen van het woord „Afrika", zooals een strijdros de ooren spitst bij het eerste hoornsignaal.

Afrika, dat beteekent voor ons: Transvaal, de Oranje-Vrijstaat, Christiaan de Wet, Paul Krüger, Jopie Fourie, de hoogste waarden in ons Volk: Godsvertrouwen, vrijheidszin, moed, kracht, eenvoud, doorzettingsvermogen. Dit beteekent echter voor ons Volk de laatste overwin-

ning van Engeland over mannen en vrouwen van Neerland's stam; dat beteekent de herinnering aan de Engelsche concentratiekampen in Zuid-Afrika, waarin 26.000 vrouwen en kinderen van de Boeren zijn te gronde gericht.

De Britten overwonnen, nu bijna veertig jaren geleden; de republieken Transvaal en Oranje-Vrijstaat gingen in Engelsche onderhoorigheid. Duizenden Nederlanders moesten terugkeeren; Britten en Joden namen hun plaatsen in. Gedwongen zijn de Boeren nu om te strijden aan de zijde van hun onderdrukkers. Malan en anderen vechten tegen de Britten, die hen overheerschen. Oud-Afrikastrijders, komt! Zuid-Afrika wordt weer vrij! Nieuw leven zal ontwaken, van Britsche en Joodsche smetten vrij! Met diepe ontroering zult gij daarvan kennis nemen. Gij zijt nu zestig, zeventig jaar en ouder. Maar er is geen onder u, die niet betreurt, dat zijn leden te stram zijn geworden om weer mede op te trekken onder de blauwe luchten van Zuid-Afrika, om — ditmaal komende uit het Noorden — Neerland's stam te bevrijden van Britschen druk.

Gij zult niet kunnen gaan. Maar uw zonen, duizenden zonen van ons volk? Zullen wij, Nederlanders, werkeloos toe moeten zien? Zullen wij, die van 1652 af anderhalve eeuw lang de Kaap koloniseerden, die van de Britsche overweldiging medetrokken tot stichting van Transvaal en over de Vaal, zullen wij, nu de mogelijkheid tot bevrijding geboren wordt, hier moeten blijven zitten, toeziende hoe de Duitsche krijgsmacht de Boeren bevrijdt? Neen, dat is te zware straf. Dat zal men ons toch niet aandoen? Geen trouwer bondgenooten kan de Führer zich wenschen, dan Nederlanders in den strijd voor de bevrijding van de Boeren. Dan spreekt het Nederlandsche hart, dan komt het beste in ons boven, dan wordt alle Jan Salie-

geest door het jonge volk afgeschud, dan voelen alle man van Neerland's stam zich der Vaderen zonen, dan luisteren wij met diepe ontroering naar het nieuw geboren volkslied van Zuid-Afrika:

Uit die blou van onse hemel,
uit die diepte van ons see;
Oor ons ewige gebergtes,
waar die kranse antwoord gee;
Deur ons ver verlaten vlaktes,
met die kreun van ossewa
Ruis die stem van ons geliefde,
van ons land Suid-Afrika.
Ons zal antwoord op jou roepstem,
ons zal offer wat jij vra:
Ons zal lewe, ons zal sterwe
ons vir jou, Suid-Afrika!

Transvaal weer vrij! Nieuw leven wordt geboren. Welk een grootsche tijd. God bidden wij, dat die tijd niet aan ons voorbijgaat, zonder dat ons jonge volk zijn deel daaraan heeft.

ONS INDIË BEHOUDEN

HET PACT DUITSCHLAND—ITALIE—JAPAN

Op 27 September werd in de groote zaal der nieuwe Rijkskanselarij te Berlijn een pact gesloten tusschen Duitschland, Italië en Japan, dat daarop neerkomt, dat Duitschland en Italië de zaken zullen regelen in Europa en Afrika en dat Japan ditzelfde zal doen in Oost-Azië.

Over de ordening van de levensruimte in Afrika, handelde mijn artikel in „Volk en Vaderland" van de vorige week. Naar mijn meening kan daaruit nieuw leven voortkomen voor alle man van Neerland's stam, omdat de verbroken banden met het Volk van Zuid-Afrika, dat ons zoo na staat, weer aangeknoopt zouden kunnen worden, zonder dat onze erfvijand Engeland dit langer kan beletten.

De ordening van de levensruimte in Oost-Azië is voor ons van het allergrootste belang wegens Indië, het Insulinde, dat zich slingert om den evenaar als een gordel van smaragd. Het geheele Nederlandsche Volk verkeert in groote bezorgdheid over de naaste toekomst van Indië, een ieder vreest Japan en men vraagt zich af, of het pact een aanmoediging is voor Japan om tot gewelddadige inbezitnemingen over te gaan, dan wel een rem. Het is mij niet mogelijk op deze vraag een afdoend antwoord te geven. Ik ben echter van meening, dat bij een wijs beleid in Indië het mogelijk is met Japan tot overeenstemming te komen.

Het is goed, dat men zich er eerst rekenschap van geeft,

dat deze oorlog den weg baant voor een revolutie, die zich zal voltrekken op ieder gebied des levens. Daartoe behoort de verruiming van blik, die een normaal gevolg is van de versnelling en uitbreiding van het verkeer.

Honderden jaren geleden ging het verkeer te paard en de menschen leefden in kleine gemeenschappen, zooals steden, graafschapjes, enz. Daarna kwam het verkeer per postkoets en de menschen leefden in grootere gemeenschappen, kleine staatjes. Het verkeer van de 19e eeuw ging per trein en de Europeesche groote staten ontstonden of vervolmaakten zich.

Nu leven wij in het tijdsgewricht van het vliegtuig en nu moeten wij dus leeren denken in werelddeelen (continenten); levensruimten van met elkander samenwerkende volkeren.

Europa verlaat nu het tijdperk van elkander beoorlogende staten en gaat het nieuwe tijdperk van de Europeesche solidariteit beginnen. De solidariteit, die zich zal uitstrekken over Europa en Afrika.

Het tweede continent wordt gevormd door de onmetelijke uitgestrektheid der Vereenigde Sovjet-Republieken.

Het derde continent is Oost-Azië.

Het vierde Amerika.

Over blijft dan nog Zuid-Azië, Nederlandsch-Indië en Australië. Bij dit overschot heeft het blanke ras zeer groot belang. Daarom heeft Duitschland gedaan wat mogelijk was om Engeland af te houden van den moord op het Britsche imperium, die het vorig jaar begaan werd door de oorlogsverklaring van Chamberlain aan Hitler.

Engeland was de aangewezen leidende Europeesche mogendheid voor het behoud van Zuid-Azië, Nederlandsch-Indië en Australië. De kracht van deze leidende mogendheid wordt vernietigd. Zullen dientengevolge Sovjet-Rusland en Japan de erfenis deelen? Zoo ja, dan

vallen natuurlijk Nederlandsch-Oost-Indië en Australië aan Japan ten deel. Dit is het gevaar, dat er is en dat men vreest.

Vast staat, dat het doel van het pact geenszins is dit gevaar te vergrooten. Het heeft alleen de bedoeling de Vereenigde Staten terug te houden van den oorlog, waarin president Roosevelt hen wil storten.

Vast staat, dat het gevaar aanzienlijk kleiner zou zijn, indien achter het bezit van Nederlandsch-Indië een militaire kracht zou staan van grootere beteekenis, dan er nu helaas aanwezig is.

* * *

In „Volk en Vaderland" van 25 Februari 1938 schreef ik naar aanleiding van den oorlog tusschen Japan en China o.m.:

„Niet eenmaal, maar duizendmaal gedurende haar zesjarig bestaan heeft de Nationaal-Socialistische Beweging gevraagd — neen gesmeekt — neen gebeden: verdedig Indië voor het te laat is. Maar de heeren doen dit niet. Een nationaal-socialistisch voorstel om twee zware kruisers te bouwen, is in de Tweede Kamer zelfs niet in behandeling genomen. Het is bar. Het is meer dan bar; het is verraad aan de hoogste Nederlandsche belangen. Met Indië staat Nederland; zonder Indië ligt het plat."

In „Volk en Vaderland" van 23 Juli schreef ik over zieltogend Europa in Azië:

„En nu wordt het derde bedrijf opgevoerd met den ouden Lloyd George van 1918 als speler op het tweede plan en de Churchill's en Eden's op het eerste plan. Gedreven door de Joden en marxistische elementen, keert Engeland zich tegen het Duitsche Rijk in een waanzinnige begeerte om het onrecht van Versailles te handhaven.

Het vergeet daarbij de enorme belangen, die het in Oost-Azië heeft."

De wetenschap, dat achter de Europeesche belangen in Zuid-Azië onvoldoende Europeesche kracht staat — door de onverantwoordelijke handelingen van de Churchill's in Engeland en de Colijns in Nederland — drukt nu als lood op het leven van ieder, die het wel meent met ons volk — ja, van ieder, die Europeesch verantwoordelijkheidsbesef heeft.

Het is een schrale troost voor ons, nationaal-socialisten, te weten, dat wij tegen deze onverantwoordelijke politiek altijd gewaarschuwd hebben — ja, open en duidelijk hebben verkondigd, dat die zoogenaamde verdediging van Nederland nuttelooze geldverspilling was, maar dat iedere cent, die gemist kon worden voor verdediging, besteed moest worden in Indië. Men heeft het eenvoudig niet gedaan; het was voor de vriendjes voordeeliger om de staatsruif hier te plunderen en te hitsen tegen Duitschland, dan om onzen menschen in Indië de veiligheid te verzekeren, waar zij recht op hebben.

* * *

Wat zal er nu van Indië worden? Zal Indië voor ons behouden blijven? Wie zal het zeggen?

Ik geloof niet, dat Japan een gewelddadige verovering van Indië in dit tijdsgewricht op het oog heeft. Ik geloof nog minder, dat dit met instemming van Berlijn zou geschieden. Maar ik geloof, dat als de Nederlandsch-Indische regeering een passend besef heeft voor redelijke wenschen van Japan ten aanzien van grondstoffenleverantie en afname van goederen, benevens voor de noodzakelijkheid van een niet te duur vervoer van dezen goederenruil, er overeenstemming bereikt zal kunnen

worden. Maar één ding sta daarbij voorop, n.l. dat Indië de heeren in Londen en de heeren in Washington buiten de deur moet houden, anders loopt het mis. De heeren in Londen zullen voor geen middel schromen om Amerika in den oorlog te betrekken; zonder gewetensbezwaren zullen zij daartoe Nederlandsch-Indië tot oorlogsterrein maken.

Wanneer het in Berlijn gesloten pact Amerika afhoudt van deelneming aan den oorlog, hetgeen toch in ieder geval het doel is, wanneer Engeland dus weet niet te kunnen rekenen op militaire hulp van de Vereenigde Staten, wanneer gezond verstand en redelijkheid regeeren in Buitenzorg, dan mogen wij hopen op het behoud van Indië, niettegenstaande alles wat uit domheid, hebzucht en redeloozen haat is misdreven en veronachtzaamd.

Niettemin zullen honderdduizenden Nederlanders iederen dag met hun gedachten zijn in Indië. Ouders, die hun zonen en dochteren daar weten; kinderen, die hier hun opvoeding voltooien, terwijl hun ouders voor hen in het verre Oosten hun brood verdienen. Gepensionneerden, die tientallen jaren van hun leven gewijd hebben aan den opbouw daar in die gewesten, waar reeds drie en een halve eeuw Neerland's vlag met eere wappert. Wat Indië voor ons beteekent, ideëel en materiëel, zouden wij pas ten volle beseffen, wanneer het voor ons verloren was. Welk een grootsche taak is daar volbracht door de Nederlanders en niet minder door hen, die door sommigen Indo's worden genoemd en door de bouwers worden beschouwd als de Indische Nederlanders, die mede het imperium dragen.

Deze taak te mogen voortzetten, in het belang van de Indische volkeren, in het belang van het Nederlandsche volk, in het belang van den toekomstigen bond der Ger-

maansche volkeren — ja, van het geheele blanke ras, dat is hetgeen wij in Azië vragen als ons aandeel in den nieuwen tijd.

Als Indië behouden blijft, zullen wij die taak met vreugde en voldoening verrichten, nà de schuld te hebben gedelgd, die wij hebben aan de Nederlandsche en Duitsche nationaal-socialisten, onze kameraden, waarmede wij ideëel zoo nauw verbonden zijn en die nu reeds maandenlang lijden in de concentratiekampen in tropisch klimaat. Goed te maken, wat nu aan hen wordt misdreven, is een eereplicht, dien wij waarlijk niet zullen vergeten.

Te straffen hen, die nu denken straffeloos misdaden tegenover volks- en (of) rasgenooten te kunnen plegen, is recht doen.

Voort te bouwen, Indië grooter en sterker, gezonder en reiner te maken, is de roeping, die het Nederlandsche volk met liefde en toewijding, met energie en verantwoordelijkheidsbesef zal vervullen in Zuid-Oost-Azië.

Wij verwachten van den nieuwen tijd voor het Nederlandsche volk nieuw leven in Zuid-Afrika, zoo het zijn kans grijpen kan.

In Zuid-Oost-Azië gaat het om behoud, gaat het er om of wij ons zullen handhaven, om daarna verder te bouwen.

NEDERLAND IN HET NIEUWE EUROPA

De zelfstandige neutraliteitspolitiek, of anders gezegd het balanceeren tusschen de groote mogendheden, die ons omringden, was een kunst, die in de 17e eeuw met groot succes kon worden toegepast, mede dank zij eigen aanzienlijke kracht.

Deze balanceerkunst werd in de 18e eeuw voortgezet op de basis: val ons niet lastig, wij willen met rust gelaten worden, wij zullen ons met niets bemoeien. Napoleon maakte er een einde aan.

Van 1813—1914, een volle eeuw, werd er weer met succes voortgebalanceerd. Van 1914—1919 werd de koorddanser van links en van rechts bekogeld, maar viel toch niet naar beneden. Van 1919—1933 werd er volkenbondspolitiek gevoerd, dat wil zeggen een politiek gebaseerd op het volksbedrog van vrede tusschen alle volkeren der wereld, houdt wat je hebt, nooit meer oorlog, leve de democratie, eerbied voor het internationale kapitalisme, hoed af voor de Joodsche wereldmacht. Van 1933—1940 werd er Entente politiek gevoerd: Nederland als werktuig in handen van Engeland. Toen kwam van 10—15 Mei 1940 de snelle ineenstorting van het kaartenhuis, dat den volke als een vaste burcht was voorgespiegeld.

Voorgoed is nu voorbij het tijdperk van de balanceerkunst en het tijdperk van voorpost van Engeland. Het Britsche imperium gaat te gronde; Frankrijk wordt naar het Zuiden opgerold; Duitschland beheerscht de geheele Germaansche levensruimte van de Noordkaap tot de

Alpen en van het Kanaal tot Rusland. Het nieuwe Europa zal niet meer gebouwd zijn op wankelende evenwichtsposities en intrigeerende diplomaten, maar op de samenwerking van op elkander aangewezen volkeren. In de Germaansche levensruimte zullen het Duitsche, het Nederlandsche, het Zweedsche, het Noorsche, het Deensche en het Zwitsersche volk, met elkander verbonden op leven en dood, een nieuwe toekomst tegemoet gaan.

Welhaast 120 millioen menschen van Germaanschen bloede, samenwerkend in den Bond van Germaansche volkeren, die militair onaantastbaar zal zijn en economisch tot enormen bloei zal geraken. Dit is het toekomstbeeld dat ons voor oogen staat, lichtend door den donkeren nacht van heden.

Het Nederlandsche volk wil zoo sterk, zoo groot en zoo rijk mogelijk tot dien Bond toetreden. Dat is zijn natuurlijk recht, dat is zijn plicht. Het volk bestaat uit het Nederlandsche volk in Rijks-Nederland en het Nederlandsche volk in België. Deze volksdeelen verhouden zich tot elkander op dezelfde wijze als het Duitsche volk in Noord-Duitschland zich verhoudt tot het Duitsche volk in Zuid-Duitschland en het voormalige Oostenrijk; de overeenkomst is zelfs zeer treffend. De geheele geschiedenis van het Nederlandsche volk is een worsteling om zijn eenheid, die nimmer ten volle bereikt werd. Slechts éénmaal werd zij overvol bereikt n.l. van 1815—1830 toen de Walen als volksvreemd element daarin werden opgenomen, evenals de Luxemburgers. Dit leidde wederom tot scheuring.

Wat zal er nu gebeuren? Anders gezegd: Wat zal de woonruimte zijn, die aan het Nederlandsche volk zal worden toebedeeld; welke expansiemogelijkheid zal aan de sterk toenemende bevolking worden geboden? Zullen de beide deelen van het Nederlandsche volk vereenigd

worden — ja, dan neen? Ziedaar de vragen, waarop één man antwoord zal geven: de Führer van den Bond der Germaansche volkeren Adolf Hitler. Hij zal dit antwoord geven zooals dit in het belang is van het groote geheel. Onze wenschen en verlangens zullen daarbij zwaarder wegen, dan in overeenstemming is met het feit, dat wij nog niet als bondgenoot streden in den onnoemelijk zwaren strijd, dien het Duitsche volk tegen zijn belagers heeft te voeren. Dit alleen reeds is reden tot dankbaarheid.

Reeds nu kan men zeggen, dat in ieder geval de Fransche overheersching over de Zuidelijke Nederlanden gebroken is; dat de eeuwenlange worsteling van de Vlaamsche cultuur tegen de opdringende verfransching ten einde gestreden is en dat niet dank zij ons, maar dank zij de overwinning der Duitsche wapenen, dit deel van den strijd der Vlaamsche activisten gewonnen is. De Vlaamsche activist, de martelaar en held dr. Borms voorop, zal door niemand beter kunnen worden verstaan dan door den Oostenrijker Adolf Hitler, die zelf den weg naar het Noorden vond.

De onwezenlijke en onzedelijke bond van Genève heeft veel aanhangers geteld in Nederland. Hoeveel te grooter zal dan de sympathie kunnen zijn voor den Bond van Germaansche volkeren, wanneer daarmede gepaard gaat de mogelijkheid van ieder der leden om zich ten volle te ontplooien binnen de levensruimte (het continent) van dien Bond, ja daarover heen tot aan de Zwarte Zee toe. Denken wij b.v. eens aan Rotterdam, dat nu zwaar gewond terneer ligt. Een Nederland op zichzelf aangewezen, met gesloten grenzen, zou Rotterdam geen toekomst bieden. Vrije baan van de Zwarte Zee tot de Noordzee (Donau, Main, Rijn, de aaneengeschakelde grootste scheepvaartweg van Europa) biedt aan Rotterdam enor-

me toekomstmogelijkheden. Wat voor Rotterdam zoo in het bijzonder geldt, kan in de meest verscheidene vormen in vele andere opzichten ook gelden.

Het tijdperk van de vernietiging van millioenen kg. voedsel, deze onuitwischbare schande van het vergane democratische stelsel, is voorbij. Tientallen millioenen menschen wachten op de groenten uit het Westland, de vruchten uit de Betuwe, de bloembollen, de zuivel enz. Voor ons Nederlanders, die zoolang en zooveel geprofiteerd hebben van een verkeerd toegepasten vrijhandel, zullen vrijhandel binnen de groote Germaansche levensruimte en onze ligging als Westelijke toegangspoort van enorm voordeel kunnen zijn. Vele takken van industrie zullen tot nieuwen bloei kunnen geraken.

Welk een enorme hoeveelheid werk wacht ons, zoo spoedig als de vrede zal zijn gekomen en daarmede de mogelijkheid tot grondstoffenvoorziening. De geheele visschersvloot moet worden vernieuwd; de handelsvloot weer worden opgebouwd. Het lied van den arbeid zal in alle toonaarden weerklinken. Deze arbeid zal welvaart hebben te brengen aan allen.

Het kapitalistisch-democratisch tijdvak zal tot het verleden behooren. Het nationaal-socialistisch tijdperk begint. Dat wil zeggen, dat er geregeerd zal worden voor het welzijn van het volk en niet meer voor het welzijn van een bepaalde klasse. Zij, die het economische en het cultureele leven van ons volk zullen stuwen, zullen hoog in aanzien zijn, omdat zij op belangrijke posten staan en daar hun volk groote diensten bewijzen. De vele goede en sterke karakters onder hen zullen zich ten slotte gelukkiger gevoelen dan nu, wanneer zij zien hoe hun arbeid het gansche volk ten goede komt en niet alleen maar duizenden bevoorrechten. De gerechtigheid herstellen, beteekent de verzorging van den arbeidenden mensch,

die zich geborgen zal weten in eigen Volk.

Woningbouw, kleedingvoorziening, de verzorging der arbeidsplaatsen, de ontspanning na den arbeid, dit alles zal gericht zijn op het doen van gerechtigheid aan gansch het Volk. Daar boven uit gaan de maatregelen tot verzekering van ons volksche voortbestaan, tot behoud van wat de voorgeslachten hebben nagelaten, tot uitbreiding van het vaderlandsche erf. Ik erken geen hoogere wenschen te hebben dan daaraan doelbewust leiding te mogen geven. Onze musea, onze monumenten, onze historische gebouwen, ons stedenschoon en ons landschapsschoon zullen staan in het middelpunt van de zorg der overheid. Veel is vernietigd in de 19e eeuw; wat niet vernietigd is, zal verder behouden blijven; wat nog kan worden opgebouwd, zal worden opgebouwd. Wat onzen bodem betreft, geen vierkante meter grond zal nutteloos blijven liggen; verwaarloosde gronden zullen er spoedig niet meer zijn. De 150.000 H.A., die in de kom der Zuiderzee op drooglegging wachten zullen door het jonge geslacht aan Neerland's vruchtbaren bodem worden toegevoegd. Het jonge geslacht zal streng worden opgevoed in orde, tucht en discipline; arbeidsdienst en militaire dienst zullen het sluitstuk vormen van hun opvoeding tot gemeenschapsmensch. De sorry-mannekes met de gele sigarettenvingers, de lange haren en de slobberbroeken, zelfs daarvan zullen wij trachten jonge mannen te maken, hoe hopeloos dit ook lijkt.

Nog is het heden donker. Deze winter, onze eerste oorlogswinter, zal zwaar op ons drukken. Geen zal van honger sterven of van koude omkomen, maar zoolang men een bon moet hebben om één paar schoenen te koopen en een oude jas moet inleveren om een nieuwe te kunnen bemachtigen, zoolang is het oorlog. Een oorlog die beslissend is voor het zuiver voortbestaan van alle Germaan-

sche volkeren. Als men goed daarvan doordrongen is, zijn deze opofferingen van weinig beteekenis, omdat een betere toekomst wenkt.

Die toekomst zal grootsch zijn. Onze taak in de Nederlanden zal zijn het ons inwerken in de nieuwe Europeesche constellatie; door harden maar mooien en behoorlijk beloonden arbeid grooten opbloei tot stand brengen. In Indië onze historische roeping voortzetten, zorg dragen dat behouden blijft wat door de voorgeslachten is gewrocht, zorg dragen dat ook daar de nieuwe tijd wordt verstaan. In Afrika nieuw leven doen ontwaken, oude verbroken banden herstellen. Dit alles bij elkander is zooveel, dat het bijna overweldigend is. Wat ons daarbij bezielt komt in woord en klank tot uiting in ons volksche lied:

Alle man van Neerland's stam
voelen zich der vad'ren zonen,
willen vrij op 't plekje wonen,
dat hun tot een erfdeel kwam.
Eigen meester, niemands knecht,
recht en slecht.
Stalen vuist en rappe hand,
Zoo is 't Volk van Nederland.

PERIODIEKE UITGAVEN:

„VOLK EN VADERLAND" (WEEKBLAD)
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 0,80 per kwartaal.
Giro 207915 t.n.v. „Volk en Vaderland", Leiden.

„HET NATIONALE DAGBLAD"
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 3,— per kwartaal.
Giro 289788 t.n.v. „Het Nationale Dagblad". Leiden.

„NIEUW NEDERLAND"
Maandblad voor Economie, Staatkunde en Cultuur.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 2,25 per kwartaal.
Giro 207915 t.n.v. „Volk en Vaderland", Leiden.

„ONTWAKEND VOLK"
Maandblad voor de Vorming van den Nederlandschen geest.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 1,50 per jaar.
Giro 207915 t.n.v. „Volk en Vaderland", Leiden.

„DE ZWARTE SOLDAAT"
Blad voor de W.A. Verschijnt eens in de veertien dagen.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 1.15 per half jaar.
Giro 113138 t.n.v. Nic. Went, Lammert Majoorlaan 33, Bussum.

„DE STORMMEEUW"
Blad voor de Jeugd. Verschijnt eens in de veertien dagen.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 1,25 per half jaar.
Giro 29717 t.n.v. N. G. van Brussel, Bouwstraat 65, Utrecht.

„DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW"
Verschijnt eens in de veertien dagen.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 1,50 per jaar.
Giro 207915 t.n.v. „Volk en Vaderland", Leiden.

„FOTONIEUWS"
Bevat alle actueele foto's, welke op de N.S.B. betrekking hebben.
Abonnementsprijs *f* 1,20 voor 12 nummers.
Giro 47060 t.n.v. de Nat. Soc. Bew., Afdeeling Film- en Fotokantoor, Corn. Speelmanstraat 47, Den Haag.

BOEKEN EN BROCHURES

De navolgende uitgaven zijn verkrijgbaar aan alle groeps- en kringhuizen der N.S.B. in geheel Nederland of bij de onderstaande bestel-adressen:

Materiaaldienst N.S.B., Maliebaan 35, Utrecht. Giro: 213436.

	Prijs
Programma der N.S.B. met toelichting	f 0.12½
De Bronnen v. h. Nederlandsche Nationaal-Socialisme	„ 0.12½
Arbeider! Socialisme van de Daad. Jouw Strijd . . .	„ 0.05

N.S.B. Afdeeling III, Propaganda, Waldeck Pyrmontlaan 7, Amsterdam, Giro: 354217.

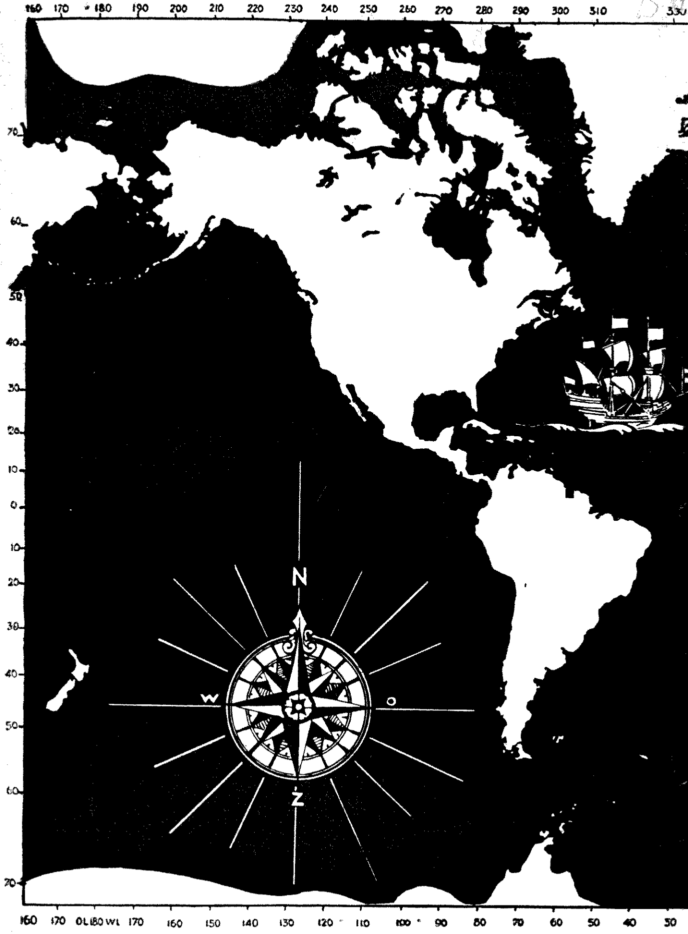
Het Verraad der N.S.B.	f 0.40
Gooi het roer om	„ 0,05
De gerichte Volkshuishouding	„ 0,10

Uitgeverij NENASU, Postbus 2, Leiden.

Giro: 207915 (t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden).

Het Nationalisme der N.S.B. . . . . Uitspraken van den Leider over het tijdvak 1931—1939.	„ 3,25
Dietsche Verbondenheid . . . . door Dr. R. van Genechten	„ 0,25
Nationaal-Socialisme en Germaansche Volksaard . . . . door Mr. H. Reydon	„ 0,15
De Eenheid van Stad en Land	„ 0,10
Kleine Nat.-Soc. Bibliotheek bestaande uit de volgende deeltjes: Rembrandt De Ruyter Van Speyk Willem v. Oranje te samen	„ 1,—
De Noodhoorn . . . . Een verzameling gedichten van den grooten Vlaming René de Clercq	„ 2,50
Nieuw Tooneel voor Nieuw Publiek . . . . door Adriaan van Hees	„ 0,95
De Regensteeg . . . . Levensschetsen door Elkar Nickel	„ 0,55
Gedenkboek Peter Ton	„ 0,55

160 170 180 190 200 210 220 230 240 250 260 270 280 290 300 310 330
70
60
50
40
30
20
10
0
10
20
30
40
50
60
70
N
W
O
Z
160 170 OL180WL 170 160 150 140 130 120 110 100 90 80 70 60 50 40 30